

*A világot úgyis ki kell bírni.
Ne engedd a virágokat sírni.
Ne engedd a madarakat félni,
a hűséget hóban elvetélni,
az álmokat este megalázni,
almafákat áprilisban fázni,
a perceket ne engedd megállni,
ablakokat örökre bezárni,
csillagfényű éjszakákra lőni,
ösvényeket indákkal benőni.
Ameddig a vállad íve bírja,
vigyázz minden virágtalan sírra,
vigyázz minden társtalan magányra,
füstre, fényre, ember-glóriára.
Aki árva arccal sír az égre,
takarj szelíd álmat a szemére.
Tanulj könnyet, sebet, jajt szeretni:
valakinek embernek kell lenni.*

(Bényei József: A végrendelet)

***

Kedves Olvasó! Totya szerkesztő Társunk már Odafönről figyeli jószándékú törekvéseinket a Koinónia mívelése kapcsán. A lenti segítséget pedig ettől a hónaptól kezdődően Bóta Tibi és Farkas Pista adja. Köszönet érte Nekik!

***

LABAN CZ ZSOLT

SZEGHEŐ JÓZSEF TEMETÉSE...

Kedves gyászoló Családtagok, kedves Rendtársaim, gyászoló közösség, kedves Barátaink!

Jézus Krisztus János evangéliuma szerint Isten egzegétája volt: feltárta, életszerűen megmutatta nekünk Isten igazi mivoltát. S megtanított minket arra, hogy Isten valójában olyan, mint egy édesapa. Ő a mi Atyánk. S a most hallott evangéliumi részletben arról beszélt Jézus, hogy

Isten, a mi Atyánk otthont készít nekünk. Úgy, mint ahogyan egy édesapa vagy egy édesanya teszi: otthont készít gyermekeinek, akiket szeret. A szülők egyik legfontosabb feladata, hogy otthonossá tegyék gyermekeiknek ezt a világot, azáltal, hogy kialakítják közös otthonukat.

S valójában mindannyian erre a mennyei, az Atya által készített otthonra vágyunk. Nem csak odaát, hanem már itt, a földön is. Szent Ágoston szavai: „inquietum est cor nostrum, donec requiscat in te”, amelyeket a Vallomások elején ír, mutatják, hogy egész életét össze tudja rendezni

XXII. évfolyam 11. szám 2015. november

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Labancz Zs.: Szegheő József temetése	2966
Pálincás O.: Hálaadás	2968
Bulányi Gy.: Pepével beszélgetek	2969
Bóta T. A jézusi okosság...	2972
Gromon A.: Jézus érzelmei	2972
Dóry I.: Reflexiók...	2976
Dryp.: Kert napló	2979
Dryp.: Rendhagyó portrébeszélgetés...	2980
Végh Gy.: Régiós találkozó	2983
Bulányi Gy.: Budavári Napló	2984
Faragó F.: Tanyai szilánkok	2985

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

ennek a nyugtalan keresésnek az ívében. S így vagyunk ezzel mi is, mindnyájan. Életünk Isten keresésében, s az atyai házhoz való oda vagy sokszor inkább vissza-visszatalálásban zajlik. S életünk valamiképp tükörképét is adja annak, hogyan s mennyire kerültünk közel – néha tudva, néha észre sem véve – az atyai hajlékokhoz.

Szegheő József rendtársunk, vagyis Totya, ahogyan mindnyájan hívtuk őt, sokak számára lett atya, barát és társ az isteni otthon felé vezető ösvényeken.

Különös, kicsit különc diák is volt ő a kecskeméti iskolánkban, meglepte tanárait, amikor piaristának jelentkezett. Matematika-fizika szakos tanárnak készült a növendékevei alatt, s felszentelése után visszakerült az alma materbe, s ekkor már ő adta tovább osztályfőnökként, tanárként, prefektusként mindazt a jót a diákoknak, amit annak idején ő maga kapott: figyelmet, oktatást, nevelést, kirándulást, azt a sok mindent, ami hozzátartozik a piarista diákléthez. S érdekes színfolt volt ő: reálszakos tanárként a humánium kútfője. Lelkesedett a művészetért, a kultúráért: zenéért, irodalomért, filmekért. S mindazt, amit gyűjtött, oly szívesen megosztotta mindenkiel:

Kecskeméten még elsősorban diákokkal és rendtársaival, később sok-sok kollégájával. Szobája nyitva állt a beszélgetést keresők előtt, s fiatalokból gitáros csoportot alakított, az ún. Totya-showt. A fiatalok számára jele volt ez annak, hogy az Egyház tud fiatalos lenni, hogy a fiataloknak helyük van az Egyházban. Hogy az Egyházban, amely vallja magáról, hogy „semper reformanda”, valóban működnek friss, alakító erők.

Korán, már növendékévei alatt megismerkedett Bulányi György rendtársunkkal, Gyurka bácsi-val és az általa alapított-összefogott közösséggel, a Bokor közösséggel. Rátalált az ő körükben valami olyasmire, amire – talán kimondatlanul is – vágyott eddig: a közösségi Jézus-követésre, e követés radikalitására, e követés közösségi megosztására. S persze biztosan volt ebben vagányság is, a különös, a tiltott öröme. Szépen megfér benne egymással a piarista rendhez tartozása, piarista identitása, s a Bokor közösséghez tartozása. Talán azért is, hiszen Gyurka bácsi is, akinek személyisége meghatározó volt a bázis közösségek alakulásában, maga is gyökereinél piarista volt: lelkiségét, spiritualitását, Isten keresését is meghatározta az intellektuális jelleg, a megértésre való törekvés. S Totya rendi közösségünkől szintén hozta a szellemi igényességet és tágasságra való nyitottságot. Kalazanci Szent József hú fiaként nem rettent meg a különböző szellemi irányoktól, meg volt győződve arról, hogy az Igazság végső soron egy, s sokféle út vezet Felé. A Totya-tárban épp ezért a legkülönbözőbb írásokat, szövegeket találjuk. Ortodox és unortodox megfér itt egymás mellett, hiszen nem kell versengeniük. Mindaz, ami igényes, szép, elgondolkodtató, helyet kapott szellemi kincstárában. S épp ezért tudott provokatív is lenni, kérdéseket felvetve, olykor csak egyszerűen útjukra bocsátva őket. Hogy ő mit is gondolt ezekről, nem mindig tudtuk. Sokszor bizonytalanságban tartott minket afelől, hogy valójában ő mit gondol. Az értők, akik – ahogy mondani szoktuk – akik a totyizmusban járatosak voltak, tudták őt dekódolni, közvetíteni a többiek felé. Mások talán bosszankodtak rajta. Sokszor tapasztaltuk, hogy intertextuális létező volt: szövegek – s persze képek, filmek, zenék – hivatkozásai között élt. Ezek együtteséből állt össze vagy sejlett fel a jelentés, amelynek maga is hordozója volt.

Szegeden azután alapító atyává lett. A frissen újraalapított szegedi iskolánk, piarista jelenlétünk meghatározó, karaktert adó személyisége volt ő. Sokak számára ő volt az igazodási pont: hogy mit is jelent a piarista iskola, hogyan is formálódik a piarista pedagógus, mit is takar a piarista védjegy, az ő személyével fonódott össze. Szinte mindig otthon volt, s így elérhető volt: egy jó szóra, szükséges tanácsra, enyhítő bosszankodásra, jóleső poharazásra, közös álmodozásra és közös alkotásra. Atyja és testvére lett

sokaknak: esketett és aztán gyermekeket keresztelt, és segített akin és ahogyan tudott – jó szóval, filmekkel, szövegekkel, vagy éppen adományokkal – nagyon érzékeny és figyelmes volt erre.

S felismerte, hogy az új helyzet, a magyar piarista világ alakulása és az új körülmények merre hívják őt és a közösséget. Természetesen nyitotta meg most már nem csak saját életterét, de a rendházat is a kollégák előtt, hogy ott ők is ott-

honra találjanak. Tudta, hogy a személyes közelség és közösség, a barátság szó olyan szövetet, amely azután hordozni tudja az iskolás mindennapok terheit és küzdelmeit. Betegsége meglepetés volt, de valamiképp életmódjából is következett. Nem kímélte magát. Inkább elemésztette. Miközben életet adott sokaknak, mintha a maga életét kevésre tartotta volna. Az utolsó években sokat emlegette a halálát is. Mors et vita duello confluxere mirando – mintha az élet és a halál között küzdött volna benne. Kritkái, olykor keserősége inkább az utóbbiról, kedvessége, humora, szolgálatkészsége pedig az életről szólt és tanúskodott.

Az atyai ház emléke vagy mélyen szívünkbe írt vágya vezet minket életünkben. Kerülőutakon is, zsákutcákba futva, mégis Isten által kisimogatva, egyengetve. Szegheő József rendtársunk, Totya is az atyai-anyai házat kereste életében, ahol otthon lehet, ahol elfogadásra talál, ahol megnyugodhat. S életében sokak számára teremtett otthonosságot, szerethető – mert szeretettel teli – közeget és közösséget. S ő maga is tudott szeretetet elfogadni: szobája tele volt és van személyes emlékekkel, ajándékokkal, amelyek emlékeztették fontos személyekre, találkozásokra, kapcsolatokra. Ezért is volt olyan szerethető, mert éltette a szeretet, a figyelem.

Most, amikor utolsó útjára kísérjük Őt, szívből hálát adunk Istenünknek, Mennyei Atyánknak, azért, hogy nekünk adta őt, hogy kapcsolatban lehettünk vele, hogy része lett életünknek, s része lettünk az ő életének. S hálát adunk, hogy most, rövid intenzív szenvedése után odata-lált az atyai hajlékokhoz, a szeretet forrásához és teljességéhez, ahol már számunkra elképzelhetetlen szimfóniába olvad és rendeződik össze minden gondolat, szöveg, zene és film. Alighanem kedvesen mosolyog ő most szemüvege mögül – amelyre valójában már nincs is szüksége –, s barátsággal tekintve ránk, talán ezt üzeni: „Ahol vagyok, mindig erre vágytam, s amit adni tudtam, mind innen fakadt. Örüljünk közösen, együtt otthon adó Istenünknek, Ti ott, én már itt”.

Amen.

***

*Egészen biztos,
hogy előbb-utóbb ez vagy
az lesz, így vagy úgy.*

(Fodor Ákos)

***